

SLOVO ŽIVOTA

Říjen 2024

Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“ (Mk 10,43-44)

Ježíš na cestě do Jeruzaléma připravoval už potřetí své učedníky na dramatickou událost svého umučení a smrti. Avšak ti, kteří mu byli nejbližší, to nedovedli pochopit. Mezi samotnými apoštoly dokonce vypukl konflikt – Jakub a Jan žádali, aby mohli zaujmout čestná místa „v jeho slávě“, ostatních deset se rozhořčilo, začali si stěžovat a skupina se rozdělila. Tehdy Ježíš všechny trpělivě svolal k sobě a znovu jim odhalil šokující novinku svého poselství:

„Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“

V této větě z Markova evangelia se obraz služebníka-otroka stupňuje. Ježíš nás vede od postoje prosté dostupnosti v rámci úzké a bezpečné skupiny k naprosté vydanosti všem bez výjimky. Je to zcela odlišný a protichůdný návrh ve srovnání s lidským pojetím autority a vlády, který patrně fascinoval samotné apoštoly a nakazil i nás. Může toto být tajemství křesťanské lásky? „Jedno slovo evangelia není námi křesťany příliš zdůrazňováno: sloužit. Zdá se nám staromódní, nehodné důstojnosti člověka, který dává a který přijímá. A přece je v něm evangelium celé, protože je to láska. A milovat znamená sloužit. Ježíš nepřišel poroučet, ale sloužit. (...) Sloužit, sloužit si navzájem je křesťanství, a kdo ho jednoduše uskutečňuje – a to může dělat každý – ten udělal všechno. A není to ‚všechno‘, které zůstane samo, ale protože je živým křesťanstvím, stane se velkým požárem.“

Kdo by chtěl být mezi vámi veliký, ať je vaším služebníkem, a kdo by chtěl být mezi vámi první, ať je otrokem všech.“

Setkání s Ježíšem v jeho slově nám otevírá oči, jak se to stalo slepému Bartimaiovi v následujících verších. Osvobozuje nás od omezenosti našich představ, nutí nás přemýšlet o horizontech samotného Boha, o jeho plánu „nových nebes a nové země“ On, Pán, který umývá nohy, svým příkladem popírá strnulost služebných rolí, které naše občanská a někdy i náboženská společenství často vyhrazují sociálně slabším lidem. Křesťanská služba tedy znamená napodobovat Ježíšův příklad, učit se od něj novému stylu společenského chování – plně se stát bližním každého člověka, ať už se nachází v jakémkoli lidském, sociálním či kulturním postavení. Jak doporučuje Giovanni Anziani, metodistický pastor valdenské církve: „(...) Když vložíme svou důvěru a naději v Pána, který je služebníkem mnohých, Boží slovo nás žádá, abychom v našem světě a uprostřed všech jeho rozporů jednali jako šířitelé míru a spravedlnosti, jako stavitelé mostů smíření mezi národy.“ Takto žil Iginio Giordani, spisovatel, novinář, politik a otec rodiny, v době poznamenané diktaturou. Svou zkušenost vyjádřil těmito slovy: „Politika je v tom nejdůstojnějším křesťanském smyslu služebníci a nesmí se stát pánem – nesmí se stát ani neuzítím, ani nadvládou, ani dogmatem. V tom spočívá její funkce a důstojnost: být službou lidem, láskou k bližním v praxi – prvořadou formou lásky k vlasti.“ Svědectvím svého života Ježíš navrhuje vědomou a svobodnou volbu: nežít už uzavřeni do sebe a svých zájmů, ale „žít bližního“ s tím, co cítí, nést jeho břemena a sdílet jeho radosti. Všichni máme menší či větší odpovědnost a autoritu: v politické a společenské oblasti, ale také v rodině, ve škole, ve společenství věřících. Využijme svých „čestných míst“ k tomu, abychom se dali do služeb společného dobra a budovali spravedlivé a solidární lidské vztahy.